

altsaa den Slutning, man derpaa har bygget, ikke kan være gyldig.

Den høitærede Indenrigsminister brugte nogle Udtryk, som dog vel ikke vare ganske henvendelige til Kjøbenhavn. Han talte om, at man vilde sikkre Landdistrikterne imod opstruede og overdrevne Fordringer fra Kjøbenhavn; der kan imidlertid ikke være Tale om opstruede og overdrevne Fordringer fra Kjøbenhavn, hvor man har et aldeles bestemt Budget; hvor det er aldeles klart bevisligt, hvad Sygepleien koster Kjøbenhavn selv; thi at man forlanger erstattet, hvad man selv har udgivet, kan dog aldrig kaldes en opstruet eller overdreven Forbring. — Naar den høitærede Indenrigsminister har meent, at denne Lov maatte tages i Betragtning i dens Heelhed, saa er der jo netop af den ærede sidste Taler stillet et Forslag, hvorved dette Argument til en vis Grad falder bort; thi dersom dette Forslag vedtages, saa vil jo den forøgede Betaling af 16 β udenfor Sygdomstilfælde falde bort, i det Mindste foreløbig. — Med Hensyn til den anden Bemærkning af den høitærede Minister, nemlig angaaende Overeensstemmelsen med den slesvigke og muligviis den holsteenske Lovgivning, da skal jeg dertil bemærke, at der netop i disse Forhold er flere andre Punkter, hvori der nu herster stor Uovereensstemmelse, og som fuldt saabel som dette trænge til en Omordning. Jeg skal saaledes anføre, at der er Uovereensstemmelse med Hensyn til Spørgsmaalet om, fra hvilket Tidspunkt Erstatningspligten paahviler den forsørgelsespligtige Kommune; hvis jeg ikke er feil underrettet, skulle de Syge her i Kongeriget ligge 6 Uger paa Hospitalet for Opholdskommunens Regning, og først efter disse 6 Ugers Forløb indtræder Forpligtelsen for den forsørgelsespligtige Kommune; i Slesvig og Holsteen troer jeg, gjælder en anden Regel. Fremdeles troer jeg ogsaa, at der er stor Forskiel i Bestemmelserne om, naar det Tidspunkt indtræder, da Opholdskommunen bliver den forsørgelsespligtige Kommune. Det forekommer mig saaledes, at dersom man vilde tage disse Forhold under Overveelse og søge at tilvejebringe Overeensstemmelse mellem Landsdelenes Lovgivning, saa vare disse Punkter fuldt saa vigtige som det her omhandlede, og det kan derfor ikke for mig have nogen afgjørende Betydning, at den hidtilværende Uovereensstemmelse i denne Henseende vil vedblive.

tige som det her omhandlede, og det kan derfor ikke for mig have nogen afgjørende Betydning, at den hidtilværende Uovereensstemmelse i denne Henseende vil vedblive.

Indenrigsministeren: Maa jeg blot med Hensyn til de Ytringer, den sidste Taler nu fremsatte, anføre, at naar jeg har brugt det Udtryk, at Hensigten med dette Lovudkast tildeels var at sikkre Landdistrikterne mod opstruede og overdrevne Regninger for de Udgifter, andre Kommuner havde havt til deres trængende Syge, saa har min Mening med disse Udtryk ingenlunde været en saadan, der paa nogenformigt Maade kunde krænte enten Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse eller Kommunalbestyrelserne i andre Kommuner, hvor der er Hospitaler; det har ganske vist været min Mening, at disse Ord skulde forstaaes i en mere objektiv Betydning, om jeg saa maa sige. En Regning paa Sygepleie kan virkelig være overdreven, den kan være for stor, uagtet den ikke gaaer ud paa Mere end de Udgifter, som den, der har gjort Udlægget, virkelig har havt; thi det kan være, at han har indrettet sine Sygeanstalter paa en saadan Maade, at Regningen virkelig maa blive saa stor. Jeg gjentager, at det naturligviis ikke paa nogenformigt Maade har været min Mening at antyde Noget, der kunde gaae Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse for nær.

Den ærede Taler søgte at imødegaae den Grund, jeg havde anført for at modsætte mig hans Forslag, den nemlig, at Lovforslaget maatte betragtes som et Hele, idet man paa den ene Side forhøiede Maximum for ikke syge Trængendes Understøttelse og paa den anden Side fastsatte et bestemt Maximum for syge Trængendes Understøttelse. Forsaavidt han herimod anførte, at den første Deel af dette Arrangement vilde falde bort, naar det af to ærede Landssthingsmænd (Hass og Strøm) stillede Forslag gik igjennem, saa troer jeg virkelig, han vil see, at dette berøer paa en Misforstaaelse. Det er nemlig kun for de i Plakaten af 28de December 1827 § 2. omhandlede Personers Vedkommende, at dette Maximum vil falde bort, men ikke for det ganske almindelige Tilfælde, hvor en i en Kommune forsør-